

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtecu.)

Štev. 1.

Ljubljana, dne 1. januarija 1896.

IV. tečaj.

Bolni otročiček.

Lahko je vam, junaki moji, lahko. Obrazek vam se že rdeči, ustnice krožijo se na smeh, noge so vam poskočne in hiša vam je pretesna, dasi je zunaj snega do kolen. Zdravi ste, kaj ne, zato je pa tudi tako z vami. Drugače je, če je otrok bolan, tedaj pač mine smeh in dobra volja.

Kopačeva Manica bila vam je tudi dobro, veselo dekletce. V šolo še ni hodila in kaj bi tudi ž njo v šoli? Njo bi bilo jedva videti iz šolske klopi in do kljuke na šolskih vratih tudi še menda ne bi mogla doseči, tako majhna je bila Manica. Nu, saj pa zato tudi mati niso stopinje naredili, da ne bi bilo Manice pri njih. Kakor je bila majhna, je vendar mnogokrat kako stvarico materi donesla iz sobe, z dvorišča ali iz vrta, da se niso morali mati povsod sami truditi. Ob večerih pa, ko je zabrenčal materin kolovrat, tedaj je sela Manica poleg matere in poslušala jih pazljivo. Zdaj so ji kaj pripovedovali, zdaj kaj zapeli, zdaj zopet učili kakovo molitevco. Pri Kopačevih so se pač držali lepe

navade, da naj se otrok že doma nauči vse najpotrebnejše, da ne pride v šolo, kakor da bi bil iz devete dežele, in kot da bi ne imel niti očeta, niti matere!

Taka je bila Manica.

Nastopila je zima s svojimi večeri in ledeno obleko. Ni se šalila. Okna niso kar nič zgubila svojega zimskega okraska — ledenih cvetlic in od slamnatih streh so visele dolge ledene sveče. Ta zima je stisnila tudi malo Manico. Bilo ji je vroče, pa zopet zima, morala je ostati v postelji. Oj, to ji je bilo težko, ves božji dan ne ganiti se iz postelje, ko je preje vsakega jutra ob materinem klicu: »Vstani, Manica, jutro je« — skočila iz postelje in se oblekla. Manica je bila bolna.

Hudo je bilo Manici, da je obolela in ravno tedaj, ko je čakalo toliko posla. Pred Božičem je bilo. Oče so ji prinesli ravno pred par dnevi več pol papirja s pastirci in Manica bi morala vse te pastirčke obrezati in učvrstiti, morala bi napraviti papirnatih verižic, zlatiti jabolka, orehe in lešnike, a Manica je bila bolna. Glavica ji je bila vroča, vroča in hud kašelj jo je dušil. Vsa materina zdravila niso nič pomagala. Božič se je bližal, a Manici je bilo vedno huje.

Mater je začelo skrbeti. Saj so vendar pazili na Manico, kolikor so najbolj mogli, a vendar je bilo revici tako težko.

»Kaj ne, mamica, do Božiča bodem čisto zdrava?« vprašala je Manica večkrat mater.

»Seveda bodeš, dete moje« — odgovorili so mati in pogladili z roko Maničino vročo glavico. Kdo bi to vedel?

Ker Manica ni mogla, prirejevali so mati pastirce in druge stvari za jaslice. Morali so vselej mizo pri-
makniti postelji, kjer je ležala mala bolnica, da je ona vse dobro videla. Gledala je ure in ure one podobice in marsikaj mater bolj na tiho poprašala. Mati so ji pripovedovali o rojstvu Jezusovem in o drugih svetih dogodkih. Podobico malega Jezuščka so morali mati večkrat pokazati Manici. Gledala ga je dolgo, smehljala mu se in ga pritislila na svoje ustnice.

»Kaj ne, da Jezušček ljubi dobre otročiče?«

»Seveda, Manica.«

»Jaz bom tudi vedno dober otročiček«, dejala je Manica in pogledala mater. Hud kašelj se je je lotil in ni mogla dalje govoriti.

Sveti večer je prišel, a Manica je bila še vedno v postelji. Mati so v kotu pričvrstili desko, pokrili jo z zelenim mahom, postavili v sredi hlevček z malim Jezuščkom, a okrog nje porazvrstili pastirčke. Strop so okrasili s papirnatimi verižicami, z zlatimi orehi in jabolki, a ob steni namestili nekoliko sveč. Ko se je oglasil večerni zvon, zbrala se je družina v hiši, sveče ob steni so se nažgale in začula se je skupna molitev. Oče so pokropili vsak kotiček z blagoslovljeno vodo. Sveta resnoba zrcalila se je vsakomu na obrazu, a molitev se je glasila slovesno. Tudi Manica na posteljici je molila. Glasno z drugimi moliti ni mogla, oviral jo je kašelj, šepetala je le tiho: O Jezušček moj, o Jezušček moj! Več ni mogla. Bilo ji je tistega večera tako hudo. Dihala je težko, a glava ji je hotela razpočiti.

Gledala je na ono stran, kjer so bile jaslice. Svečice so tako lepo razsvetljevale prostorček in Manica je razpoznala skoraj vsako podobico. Ej, saj jih ni malo gledala, ko so jih mati prirejali ob njeni posteljici. Rada bi videla, rada, da bi jih ona izrezavala, nù, pa je tudi tako dobro, mati so še lepše vse uredili. Mati znajo, mati. Glej ona zlata jabolka ob stropu, kako se bliščé, ko bi pač taka rodila stara jablana v domačem vrtu! Nù, mati niti angelja niso pozabili. Na nitki visi prav gori nad štalico in večkrat se zamaje. Gotovo je kje blizu tudi Maničin angeljček, kateremu se ona tolikokrat priporočuje.

Vendar kaj je to? Kaj so tudi zvezdice zunaj na temnem nočnem nebu zapazile Maničine jaslice? Manici se zdi, da se one približavajo jaslicam, da bi si jih tudi one rade ogledale. Ej, ej, kakove so te zvezdice? To niso zvezdice — zvezdice nimajo zlatih krilic, oj ne, ne . . . to so angeljci. Prav angeljci so, saj je tak tudi oni angeljček naš gori nad štalico. Pa koliko jih je! Jeden, dva . . . šest . . . deset . . . dvajset, Manica ne umé dalje šteti, pa kdo bi jih tudi preštel? In vedno bližje prihajajo. Angeljčki, le bližje pridite, bodele videli naše jaslice!

Vendar tudi jaslice v kotu postajajo vedno večje. Manica kar ne more ostati več v postelji in kako bi tudi ostala. Nič več je ne boli, zdrava je. Vstane in odhiti k jaslicam. O jej, ali je tamkaj lepo! Mali Jezušček v jaslicah se ji milo smehlja, pastirčki jo veselo pozdravljajo, rekoč: »No, Manica, kaj si tudi ti prišla, prav da si prišla. Saj je tukaj pri Jezuščku tako lepo. Ali še kdo pride?«

»O jej, saj sem na angeljčke skoraj pozabila«, vsklikne Manica in odhiti k oknu. »Ejej, tu je kaj videti. Od okna pa do nebes stojé zlate stopnjice, a po njih stopajo angeljci. Iz zvonika glasé se zvonovi, a sliši se mila, nebeška godba in petje . . . Ti znajo peti! Le hitro, hitro doli angeljci, saj je pri jaslicah tako lepo!«

In res angeljci prihajajo v trumah k jaslicam. Polni se hiša, ali kaj hiša? To ni več hiša, v kateri je Manica stanovala, to je velika cerkev, koliko luček gori pač v njej! Oj, kako je Manica srečna!

Nù, najedenkrat se Manica razžalosti, spomni se svojega očeta in materé. Ogleda se na okrog in glej, tam prihajata tudi onadva, vesela, zadovoljna. Mati so jo že zapazili. Odhiti jim nasproti. Jej, to je veselje!

Vse je veselo, vse se približuje k malemu Jezuščku, kateri se vsakemu tako milo smehlja. Angeljske pesmice se zopet oglasé:

»K jaslicam tem tudi mi pokleknimo,
Tebe, o Dete nebeško, molimo!«

In vsi poklekujejo pred jaslice in odgovarjajo:

»O Jezušček naš, o Jezušček naš!«

In Manica poje tudi, srečna Manica!

* * *

»Hvala Bogu, da si se zopet prebudilo, dete moje«, spregovorili so mati dva dni kasneje ob Maničini postelji, ko je Manica zopet oči odprla. — »V hudi vročici si bila.«

»Kje so angeljčki, mama?«

»V nebesih!« —

»Meni je bilo tako lepo z njimi. Tako so prepevali malemu Jezuščku. Jaz sem se že vse pesemce naučila. Pa saj ste bili tudi vi zraven.«

»To se ti je sanjalo, drago dete. Ti si bolna, hudo bolna. Le prosi Boga, da ozdraviš.«

In ozdravela je Kopačeva Manica. Bolezen se ji je še dolgo poznala, vendar okrevala je naposled povsem. Odrasla je. Dobra in pobožna deklica je in, če takova ostane, prišla bode kdaj gotovo tje, kjer je Jezušček in angeljci, kakor je sanjala v svoji boleznii.

Janko Barle.

Pastirci.

I.

Jesen je bila, katero gotovo težko pričakujete vsako leto! Kako pa tudi ne! Saj uprav jesen je tisti čas, ki polaga pod vaše zobke toliko sočnih hrušek, okusnih jabolk in drugega sadja v obilici. To veselo tekate pod vrtnim drevjem, ki težko drži sladko breme! Napolnite si žepe z okroglimi jabolki, potem pa hajdi na travnik, prekucavat se čez glavo.

Prijetnih jesenskih dnij sta se veselila tudi Andrejčkova Tilka in njen mlajši bratec Nandek.

Nandek, deček star okoli šestih let, rdečih okroglih lic, kodrasto - kostanjevih las, uprav gleda z bistrimi očmi na bogato obloženo jablano sredi vrta. Premotivši drevo od tal do vrha, skoči k njemu, skuša splezati kvišku, a ni se dalo. Toda ne obupa. Urno steče pod skedenjski kap, kjer je ležal kup dolgih prekelj. Jedno zgrabi, zasučé jo veselo v zraku in skokoma je zopet pri jablani. Sedaj pa le po jabolkih! Najlepša izbira, malo pobožka in skoro jih naklati toliko, kolikor jih je držalo njegovo pokrivalo.

Ko ves zamišljen pobira prijetno dišeče sadje, zasliši za seboj karajoči glas:

»Nandek, le molči! Bom že materi povedala! Ne veš, da se ne sme sadje trgati, če stariši ne dovolijo, še manj pa klatiti?«